

Izpratne par daudzsievību

Daudzsievība

„Pēdējo dienu svētie tic, ka laulība starp vienu vīrieti un vienu sievieti ir Tā Kunga pastāvīgs laulības likums. Bībeles laikos Tas Kungs pavēlēja dažiem cilvēkiem piekopt daudzsievību — laulību, kurā ir viens vīrietis un vairākas sievietes. 1840. gada sākumā, dodot atklāsmi, Tas Kungs pavēlēja Džozefam Smitam ieviest daudzsievību Baznīcas locekļu vidū. Vairāk nekā pusgadsimtu, saskaņā ar prezidenta norādījumiem, daudzsievību piekopa vairāki pēdējo dienu svēto Baznīcas locekļi” („Plural Marriage in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints”, Gospel Topics, Ilds.org/topics).

Grūtā pavēle

Elīza R. Snova (1804.–1887. g.), Palīdzības biedrības otrā vispārējā prezidente, tika saistīta ar pravieti Džozefu Smitu. Viņa pierakstīja, kā pravietis Džozefs daudzsievības principu mācīja viņas brālim Lorenzo Snovam.

„Pravietis Džozefs atklāja savu sirdi [Lorenzo Snovam], aprakstot garīgi smago pārbaudījumu, ko viņš pieredzēja, pārvarot riebumu pret daudzsievības uzsākšanu, kas bija dabīgi radies izglītības un sabiedrības paražu iespaidā. Viņš pazina Dieva balsi — viņš zināja, ka viņam dotā Visuvarenā pavēle lika viņam rīkoties — dot piemēru un iedibināt celestiālo daudzsievību. Viņš zināja, ka viņam ir jācinās un jāpārvar ne tikai savi aizspriedumi, bet jāsakaras ar visas kristīgās pasaules nosodījumu; taču Dievs, kurš ir pār visu, viņam bija devis pavēli un Viņam bija jāpaklausa. Tomēr pravietis vilcinājās un to atkal un atkal atlika, līdz brīdim, kad viņam parādījās Dieva eņģelis ar izvilktu zobenu un viņam teica, ka, ja vien viņš nerīkosies un neiedibinās daudzsievību, viņam tiks atņemta priesterība un viņš tiks iznīcināts! Šo liecību viņš deva ne tikai manam brālim, bet arī citiem — liecību, kurai nevarēja stāvēt pretī [noliegt]” (*Biography and Family Record of Lorenzo Snow* [1884. g.], 69.–70. lpp.).

Ticības pārbaudījums

Daudzi, kuri cīnījās ar daudzsievības principu, tika svētīti ar apstiprinošu garīgu liecību par šī principa patiesumu.

„Saskaņā ar Helēnas Maras Kimbalas rakstīto, Džozefs Smits apgalvoja, ka „šī principa piekoptā būs grūtākais pārbaudījums, ar kādu svētajiem jebkad nāksies pārbaudīt savu ticību”. Lai gan šis bija viens no viņas dzīves „skaudrākajiem” pārbaudījumiem, viņa liecināja, ka tā bija arī „viena no lielākajām svētībām” . . .

Lūsija Vokere atcerējās savu iekšējo nemieru, kad Džozefs Smits viņu aicināja kļūt par savu sievu. Viņa rakstīja: „Visa mana dvēsele pret to cīnījās. Tomēr, pēc vairākām nemiera

pilnām naktīm, kad viņa bija nometusies ceļos, lai lūgtu, viņa saņēma mierinājumu, kad viņas istabu „pārņēma svēta ietekme”, kas līdzinājās „spožai saules gaismai”. Viņa teica: „Mana dvēsele tika piepildīta ar mierpilnu, patīkamu mieru, kādu es nebiju pazinusi, un augstākā laime pārņēma visu manu būtību”” („Plural Marriage in Kirtland and Nauvoo”, Gospel Topics, Ilds.org/topics).

Džozefs Smits un daudzsievība

Daudzas sievietes tika saistītas ar Džozefu Smitu, bet precīzs skaits nav zināms.

„Laikā, kad tika piekopta daudzsievība, pēdējo dienu svētie saistījās gan uz laiku un mūžību, gan tikai uz mūžību. Saistīšanās uz laiku un mūžību ietvēra saistības un attiecības šajā dzīvē, ietverot arī seksuālās attiecības. Saistīšana uz mūžību ietvēra attiecības tikai nākamajā dzīvē.

. . . Dažas sievietes, kuras tika saistītas ar Džozefu Smitu, vēlāk liecināja, ka viņu laulības tika noslēgtas uz laiku un mūžību, kamēr citas norādīja, ka viņu laulības tika noslēgtas tikai uz mūžību.

Lielākā daļa no sievietēm, kuras tika saistītas ar Džozefu Smitu, bija 20 līdz 40 gadus vecas brīdī, kad tika ar viņu sasaistītas. Vecākajai no viņām, Fānijai Jangai, bija 56 gadi. Jaunākā, Helēna Mara Kimbala, . . . tika sasaistīta ar Džozefu vairākus mēnešus pirms viņas piecpadsmitās dzimšanas dienas. Laulības šādā vecumā, kas pēc mūsdienu standartiem ir nepieņemamas, tajā laikā bija likumīgas, un daudzas sievietes apprecējās pusaudžu gados. Helena Mara Kimbala teica, ka viņa ar Džozefu tika sasaistīta tikai „uz mūžību”, apgalvojot, ka viņiem nebija seksuālu attiecību. . . .

. . . Džozefs Smits tika sasaistīts ar vairākām sievietēm, kuras jau bija precējušās. Ne Džozefs, nedz šīs sievietes nepaskaidroja šīs saistīšanas, lai gan vairākas sievietes teica, ka tās bija tikai uz mūžību. Citas sievietes neatstāja nekādus pierakstus, tādējādi palika nezināms, vai viņi tika sasaistīti uz laiku un mūžību vai tikai uz mūžību.

Šīm saistīšanām ir vairāki iespējami izskaidrojumi. Tās varēja nodrošināt ceļu, lai radītu mūžīgu saiti jeb saikni starp Džozefa ģimeni un citām Baznīcas ģimenēm. Šī saikne pletās gan pa vertikālo līniju — no vecākiem uz bērniem — gan horizontālo līniju — no vienas ģimenes uz otru. Mūsdienās šīs mūžīgā saikne tiek izveidota, pateicoties tempļa laulībām, kad cilvēki tiek piesaistīti savām ģimenēm, tādējādi sasaistot ģimenes kopā” („Plural Marriage in Kirtland and Nauvoo”, Gospel Topics, Ilds.org/topics).

Kad pravietis nomira, daudzas sievietes, kurām ar viņu nebija laicīgu attiecību, tika viņam piesaistītas.

Pretošanās daudzsvētibai

Daudzi Amerikas Savienoto Valstu reliģiskie un politiskie vadītāji pretojās daudzsvētibai, jo uzskatīja to par amorālu un necivilizētu. Pēdējo dienu svētie tika izsmieti publiskās uzstāšanās, grāmatās, žurnālos un avīzēs. ASV kongress izdeva likumus, kas ierobežoja Baznīcas locekļu brīvību, un nodarīja Baznīcai ekonomisku kaitējumu, nosakot ierobežojumus īpašumiem, kas Baznīcai varēja piederēt. Galu galā šo likumu dēļ amatpersonas apcietināja un ieslodzīja vīriešus, kuriem bija vairāk nekā viena sieva, aizliedza viņiem piedalīties vēlēšanās, liedza tiesības uz privāto dzīvi mājās un tiesības uz citām pilsoniskajām brīvībām” (skat. *Mūsu mantojums: Pēdējo Dienu Svēto Jēzus Kristus Baznīcas vēstures īss izklāsts* [1996. g], 97. lpp.). Līdz 1890. gadam simtiem uzticīgu pēdējo dienu svēto tika apcietināti un ieslodzīti. Citi bēga, lai izvairītos no apcietinājuma un ieslodzījuma. Šo apstākļu dēļ daudzas ģimenes cieta no stresa, bēdām, nabadzības un izsalkuma.

Lai gan pasaule viņus izsmēja par daudzsvētibas piekoptānu, daudzi uzticīgi pēdējo dienu svētie to aizstāvēja un liecināja, ka viņi zina, ka to caur pravieti Džozefu Smitu atklāja Dievs.

Šie sarežģītie apstākļi lika prezidentam Vilfordam Vudrafam ar lūgšanu meklēt Tā Kunga vadību saistībā ar daudzsvētību, ko piekopa svētie. 1889. gadā prezidents Vilfords Vudrafs lika Baznīcas vadītājiem pārtraukt mācīt daudzsvētibas principu.

Līdz 1890. gadam tikai nedaudzi cilvēki noslēdza laulības ar vairākām sievietēm, kas bija pretrunā ar prezidenta Vudrafa dotajiem norādījumiem. Tomēr daži cilvēki publicēja rakstus, ka Baznīca joprojām veicina daudzsvētibas piekoptānu. Šie raksti radīja pretestību pret Baznīcu arī turpmāk. 1890. gada septembrī prezidents Vudrafs izdeva Manifestu, kas tagad iekļauts Mācībā un Derībās kā Oficiālā deklarācija — 1.

Otrais manifests

„Manifestā [Oficiālajā deklarācijā — 1] tika paziņots, ka prezidents [Vilfords] Vudrafs vēlas pakļauties Amerikas Savienoto Valstu likumiem. Tajā nekas netika teikts par citu valstu likumiem. Kopš koloniju atvēršanas Meksikā un Kanādā, Baznīcas vadītāji turpināja noslēgt poligāmās laulības šajās valstīs, un pēc 1890. gada tās turklāt tika turpinātas un noslēgtas. . . . Izņēmuma gadījumos dažas poligāmās laulības tika noslēgtas Amerikas Savienotajās Valstīs laikā no 1890. līdz 1904. gadam, lai gan nav skaidrs, vai tās šajā valstī bija likumīgas” („The Manifesto and the End of Plural Marriage”, Gospel Topics, [lds.org/topics](https://www.lds.org/topics)).

„1904. gada aprīļa vispārējā konferencē prezidents [Džozefs F.] Smits izdeva spēcīgu paziņojumu — Otro manifestu, darot zināmu, ka jaunu poligāmo laulību noslēgšana tiks sodīta ar izslēgšanu no Baznīcas” („Plural Marriage in The Church of Jesus Christ of Latter-day Saints”, Gospel Topics, [lds.org/topics](https://www.lds.org/topics)).

